

Lassú víz

Holman Anna és Angyal Károly kettővel járt Schneiderék felett a Világlegjobban, illetve utóbbi előbb négyvel, majd hárommal is, de mivel rendre megbukott, épp-hogy csak nem várta be őket. Schnercli utólag beleborzongott, mikor arra gondolt, hogyha nem jön Holman Panka, akkor Angyal Károly, azaz a Faszkaresz pont abba az osztályba bukott volna tovább idővel, amelyikbe ő járt. A pillanat töredékéig őszinte hálával, afféle megmentő angyalként gondolt Pankára, de gyorsan elszégyellte magát. Inkább csak bukott volna tovább hozzájuk, helyesbítette rögtön megbánt gondolatát. A már egyetemen szerzett, szemtanú jellegű ismerős, a Frach, akitől a sztori legnagyobb százalékát megtudta, ezeknek volt az évfolyamtársa, de szerencséjére egy párhuzamos osztályba járva elkerülte *ezt az egész szarságot*, ahogy fogalmazott.

Anna, azaz Panka (az Annára lényegében nem is hallgatott), olyan *rendes lány* volt, vagy ahogy hetven fölött illik ezt megfogalmazni: *jóraivaló teremtés*. Halkszavú és visszahúzódozó, jó tanuló, de nem stréber, egybehangzó vélemények alapján is *kedves csaj*. És persze, félig-meddig, titokban nagyon szép. Olyanfajta lány, akitől rendre csak később, négy vagy nyolc év múlva esedékes osztálytalálkozó alkalmával derül ki, hogy *hűha* és *nabazmeg*, *ez is hogy kibimbajadzott*. Szőkésbarna fürtjeit rendre összefogta, a melleit szürkés színű pulóverek és kardigánok mögé rejtette, szoknyából és nadrágból is mindig olyat vett, ami még nem lógott rajta slamposan és két számmal nagyobbban, de sehogy sem tudott úgy feszülni, hogy abból bármi kivehető legyen. Rendre kilógott a barátnők közül kvázi terepszínű öltözködésével, nem is sminkelt, messziről talán úgy tűnt, hogy ő a csúnyábbik csaj a három-négy közül, akikkel (és szinte csak velük) néha látni lehetett beszélgetni. Ha bárki nagyritkán hozzászólt, mindig kedves volt és mosolygott, bárki lemásolhatta a leckéjét, és – és ennyi. Ennél sokkal többet a barátnőkön kívül senki se foglalkozott vele. Faszkaresz sem, eleinte, mikor épp az ő osztályukba bukott át. Nem is volt rá oka, hiszen az ilyen Panka-féle lányokat rendre akkor veszik észre a Faszkareszfélék (és hát belül persze mindenki, a legszendébbek is, mind-mind ilyen Faszkareszfélék, csak a többségben nincs annyi vagányság, hogy ezt kimutassa), ha már nagyon nincs más. De Faszkaresznek volt, kegyeiért sorban álltak a Lucák és Vikik, Andreák és Julik. Igazuk volt. Faszkaresz ugyanis – a maga inverz módján leginkább Pankához hasonlóan – afféle nem evilági jelenség volt. Olyan tünemény, aminek elvbene létezéséről mindenki tud, amire azonnal és elsőre ráismer a kizárólag sztereotípiákat észlelő tekintet.

Faszkaresz volt a rosszfiú szótári esete, elcsépelte amerikai sorozatok és ifjúsági vígjátékok elmaradhatatlan szereplője, aki bőrdzsekiben, rágózva megy órára, de nemcsak azért, hogy felvágjon vele, hogy aztán a menzán egykedvűen szürcsögje ki szívószálával a maradék dobozos almalét. Faszkareszt ugyanis a sulis előtt való-

ban egy (rég, ütött-kopott, de igazi) motorbicikli várta, táskájában pedig a nagyritkán, véletlen kellékként bekerülő füzet mellett lényegében elmaradhatatlan lakó volt egy-egy doboz sör. Sosem a fiúvécében cigizett, elbújva és fülét-farkát behúzáva, stikában, majd a folyosón a lányoknak hősies tetteivel dicsekedve, hanem tanítás előtt és után (meg a számtalan ellógott óra helyett) nyíltan az iskola előtt (néha még az épületen belül is, a lépcsőn lefelé menet meggyújtva a szálát). Mióta fél évvel korábban egy ugyancsak nehezen kinyomozható, különböző legendák és balladai homályok fedte mítosz keretében jól elverte a portást, az rászólni nem mert, köszönni pedig – önbecsülése utolsó erőfeszítéseként – nem volt hajlandó. Ki ne szerette volna őt, a rossziúság archetípusát, ezt a James Dean-szerű, egyszerre búsan kiélt, mégis valami megmagyarázhatatlan kisfiús bájjal fölszerelt, csodálatos lényt? Persze, hogy Panka is. Nem mondta senkinek, legfeljebb a három-négy barátjának, de inkább csak úgy rájukhagyólag és beleegyezőleg, nehogy gyanút keltsen azzal, hogy mikor azok folyvást Faszkaresz vélt és valós legendáriumának részleteit ecsetelték, szépségének különböző aspektusairól áradoztak, pont ő próbáljon – persze átlátszó hamissággal – úgy tenni, mintha ez a mindenki szerelme hidegen hagyná. Így hát ő is megjegyezte néha, hogy valóban, a Károly arccsontjai tényleg helyesek, a haja érintése tényleg csodálatos lehet, olcsó arcszeszének édeskés illata és a bagó- és piaszag kesernyés elegye pedig szerinte is, ahogy a csajok megjegyezték, *vadító*. Panka a maga részéről ennyivel beérte volna, nem szeretett még e legközelebbi barátaival sem szerelmi ügyekről beszélgetni, már csak azért sem, mert – velük ellentétben – neki nem is nagyon volt miről.

Nem izgatta különösebben, hogy még szűz, akkor már inkább az, hogy még szerelmes sem volt nagyon, legalábbis úgy komolyan. Egyszer gimi elsőben csokolózott egy fiúval, úgy szokta mondani, hogy a pia hatására, de igazából be se csicscentett rendesen, tökéletesen tudta, hogy mi történik, de ha már nagy nehezen hagyta rábeszélni magát egy bulira, tudta, hogy lényegében két választása maradt: vagy látványosan kellemetlenül érzi magát, nem hajlandó feloldódni, és olyan ellenszenvesen viselkedik, hogy többé sose hívják sehova (de akkor talán a barátjának is vége szakad, azért pedig kár volna), vagy eljártssza, hogy a két megivott koktéltól *csőppet becsicscentett*, és hagyja, hogy a mellette ülő, vadidegen srác, aki (három haverjával) úgy tíz perce ült le hozzájuk, és láthatóan a legnyámnyilábbként *őt kapta*, miután az alfahímek szavak nélkül kiválasztották a nekik tetsző barátját, lekapja. Nem volt rossz amúgy a dolog, még a srác különböző szeszeket elegyítő lehelete sem zavarta nagyon, jól esett, hogy egy érezhetően valamennyi tapasztalattal már bíró nyelv kotorászik a szájában. Megindult egy kéz is, fölfelé a combján, de odasúgta, hogy lehetőleg ezt még ne most, így mindenki előtt. Aztán, mikor már nem *most* volt és *mindenki előtt*, a buli egy közepesen későre járó pontján hazaszökött. Minden rendben volt, őszinte megkönnyebbülésére nem így kellett hát elveszítenie a szüzességét, de innentől a lányok sem nógatták annyit, a szünetbeli röhgicsélések során megmaradtak ennél az egy anekdotánál, hogy *Panka, a dévaj* mit művelt, hogy csőrözött azzal a sráccal, ők ugyan ki sem nézték ezt belőle, a kis szendéből, de hát lassú víz partot mos, alamuszi playboy-nyuszi meg nagyot ugrik, hihi és haha, Panka, bár jól titkolja, előlük többé nem rejtheti, hogy micsoda kis ribi. Ez volt a kimondatlan megegyezés, Panka is értet-

te, hogy nekik csak ennyi kellett, egy kis szocializálási siker, ami, ha nem jöhetett volna össze aznap éjjel, vég nélküli és csak növekvő agressziót váltott volna ki a titokban magukat egyre hülyébben és kellemetlenebbül érző barátnőkből. Részük-ről pedig ezzel az egyetlen, apró kis sztorival Panka már fel volt mentve, tapintatosan békén hagyták, még a háta mögött sem hívták előbb csak viccből, majd egyre több malíciával szüzikének és képmutató kis picsának, ami, ha nincs az a buli, idővel barátságuk csoportlélektana okán menthetetlenül bekövetkezett volna. Pankával szemben innentől ilyen pasidolgokban már csak ennyi elvárás volt, hogy ne lógjon ki nagyon, néha ő is jegyezze meg, milyen cuki a Karesz kiugró és liftező ádámcsutkája, azok a mélybarna, bús szemek, amikben úgy el lehet veszni, vagy amikor szünetekben úgy lezserül nekitámaszkodik álltában a széktámlának, hát az már önmagában olyan szexi, hogy az embernek még a szeme is összepisili magát gyönyörében. És Panka, mivel az ilyen rákontrázásokra és megerősítő *tényleg*-ekre, *júj, olyankor olyan balál cuki!*-kra hajlandó volt, kicsit néha még el is pirult, pont ezzel tudta a legjobban elterelni a gyanút.

Mert, ahogy az rendre a bugyuta amerikai filmekben történni szokott, egyszer még az ilyen tökéletes rosszfiúk is ráunnak a koronázatlan szépségkirálynőkre, és nekik is fel kell mutatni valami másolt leckét – azért a bukást sem adják olyan olcsón. És persze egyszer-egyszer adódik, hogy jön egy jobb szándékú tanár, mint mondjuk ez, aki a németet tanítja, és valahai pedagógiai alapképzéséből felrémlik neki a módszertani oktatás egyik fontos eleme. Történetesen az, hogy a renitens rosszgyereket, ezt a kezelhetetlen, öntörvényű rocksztárt mi lenne, ha emellé a szende kis szőkésbarna, csendes kislány mellé ültetnénk. Hiszen ez a *jóra való kis teremtés* majd talán megszelídíti ezt a komisz gyereket, akinek amúgy jó agya lenne, lám, németórán is okosakat mond, meglepően sok minden ragad rá, csak nem lát maga előtt jó példát. Hát lásson akkor maga mellett!

Így költözött Angyal Károly és Holman Panka közös padba a németórákon. Így kezdődött minden.

*

Fú, és mi volt. Mondja már Panka, mert látták ám ők, amikor (feltűnően és zavarba ejtően sokszor) hátrapislogtak nagy kunyorászások közepette, hogy bizony Panka és Karesz beszélgettek, pár szót suttogtak néha, meg a füzetükben is levelezgettek. Láttak ők mindent, és most olyan halál irigyek Pankára, hogyha nem szeretnék ennyire, meg nem baszná el a szexi körömlakkjukat, pusztá kézzel tépnék szét, hihi és haha. Na, mondja már, mert ha nem, majd inkább lakkoznak újra és mégis szétkarmolják, ne legyen már ilyen kis rohadék, hogy nem mond semmit. Hülyék. Nem is leveleztek, de Panka elcseszi, mert belekuncog egy kicsit ő is, tudja, hogy vesztére, mert most aztán végérvényesen lebukott vele, hogy bizony dehogynem. Na ebből elég, üvölti a Cili, és ráveti magát a táskára, muti a füzetet, de Panka sem most jött le a falvédőről, gyorsan kirántja a kezéből, és eddig nem ismert, komolykás tekintettel néz a Cilire pár másodpercig, szóltanul. Na jó, csajok, nehogy már tényleg elkezdjünk picsulni, mondja ki a végszót Sári, némi kényszeredett mosollyal. Békén hagyják – ezúttal. Megúsztá.

Mázlija van, mert a németfüzet hátsó oldalain valóban a titkok titka lappang. A szótárfüzet tökéletes megoldás, hiszen minden sor ketté van vágva, bal oldalra Panka ír Karesznak, jobb felől meg az neki. Együtt járnak pár hete. Pankának ott-hon előbb „faktos különórái” vannak, majd amikor már átlátszó lenne a hazugság, meg – bármily romantikus is – ciki az újabb amerikai filmes klisé, hogy sulis után megy pár utcányit, és az előre megbeszélt helyen Karcsi fölveszi őt, csók után fel-pattan a motorra, a fiú mögé, és átfogja a derekát, szóval inkább megmondja, hogy van egy fiúja, de még nem olyan régóta, és ha a Mama és a Papa nem bánja (bánják kicsit, de mit tehetnek, nyíltan nincs okuk félteni oly tökéletesen nevelt és mindenkinél okosabb, önálló meg persze felelősségtudó kislányukat), most még nem beszélne róla többet. Végül csak a Sárít avatja be, őt is csak a szükség okán, Sári bátyja, Ádám lesz ugyanis a kamupasi, akit majd hazavisz bemutatni, mikor már mindenáron fel kell mutatni valami jófésült, rendes fiút a háznál.

Néha ugyan halkán és óvatosan odaszorítja égő homlokát a vizes, hideg csempéhez, és hang nélkül azon szitkozódik, hogy ilyen nincs, az élete egy klisé, ennyire még a filmek sem közhelyesek. Lassú víz partot mos, mantrálja suttogva maga elé, és a jobb lábával pacsál egy kis maradék vizet, mielőtt elér a lefolyóig. Ez lenne az indián neve, Lassú Víz, ezzel csúfolják a csajok is, pedig ők nem is tudnak a Karcsiról, bár gyanús, hogy sejtenek valamit, egyre többet sutyorognak nélküle. Ez így nem mehet tovább, határozza el, míg a kezével önkéntelenül is igyekszik leutánozni Karcsi egyszerre kedves és gyöngéd, mégis szenvedélyesen simító, markoló mozdulatait. Majdnem belebokszol a zuhanyrózsába, mikor rájön, hogy mit csinál már percek óta szappanozás helyett, ez már mindennek a teteje, a legócskább, nívótlan, szar és giccstől csöpögő lányregények lapjain olvasott utoljára, még kislánykorában ilyen idióta, viktoriánus közhelyeket, hogy gyöngéd, mégis szenvedélyesen simító, markoló mozdulatok, mégsem tudja magában máshogy, kevesebb irodalmiaskodó, fennkölt baromsággal megfogalmazni. Mérlelget, hogy ez a dolog pusztán szexuális-e, hogy ennyire (és megint csak: ennyire kiszámítható, közhelyes) ösztönlény volna pusztán (Lassú Víz, Lassú Víz, cuppogja kárörvendőn a zuhanytálca), akinek persze, hogy ez a legjobb pasi, ez a klasszikus, göndörkés hajú, ábrándos tekintetű szépfiú kell, akivel először (és hát eddig egyedül) *csinálta*. Így racionalizál épp az egyik agyféltekéje, hogy persze, nincs más irányú szexuális tapasztalata, Karcsival pedig jó, mit jó, egyenesen fantasztikus, ez a fiú nemcsak gyönyörű, hanem – és itt megint előntik a közhelyek, mint legutóbb a hasára ömlő ondó. Legközelebb erőszakosabb lesz, és nem hagyja lebeszélni magát a gumiról – tablettát nem akar szedni, olvasott pár rémtörténetet a hosszú távú mellékhatásokról. És, na tessék, egyrészt megint a közhelyek, másrészt megint markolássza és simogatja magát, kezdi megérteni a fiúkat, ha nekik tényleg, ahogy Karcsi röhögve megjegyezte párszor, minden egyes nap minden egyes percében így működik az agyuk, nem csoda, hogy alig bírnak bármi másra gondolni.

Na de, és itt közbelép a másik agyfélteke, hogy ne hazudjon már magának, azaz legalább egyedül saját magának ne, tudja jól, hogy nemcsak erről van szó. Szereti Karcsit, bármily lapos, szar közhely is, hogy ez az eleve nevetségesen banális történet aztán szerelembe torkolljon, bárhogy tiltakozik is ellene, szereti, bassza meg, szereti. Persze amikor néha tudatosító szándékkal emlékezteti magát, hogy

élete szerelme a nap huszonnégy órájából rendre jó tízet-tizenkettőt részegen tölt (gyakran az osztályteremben is), és szinte csak az ő közelségében bírja ki láncdohányzás és állandó piálás nélkül, mikor azt sulykolja magában, hogy szívszerelme közkeletű beceneve az, hogy Faszkaresz, talán képes volna, ha egyszer mégis hazahozná, a szülőknak is így bemutatkozni, hogy *Kézcsók, Faszkaresz vagyok*, simán kitelne tőle. Mikor belegondol, hogy Karcsinak *bandája* van, de nem ám úgy viccből, ahogy pár nyámnyilább srác poénkodva így hívja azt, ha együtt végigmennek az utcán, hanem a Karcsiék sejtethetően elég sötét dolgokat művelnek, ha belegondol, hogy ez az ember, mint pár hete elmondta neki, egyszer segrészegen tényleg elverte a portást, nemcsak legenda az egész – ha mindebbe belegondol, elsősorban gyűlöletet és megvetést érez. És ami a legszörnyűbb, hogy persze nem a Karcsi (Faszkaresz) iránt, hanem bizony saját maga miatt, amiért neki, úgy látszik, tényleg *ez* kell. Ez az ő szintje. Na, hát ezt kapd ki, Lassú Víz, te hülye, hazug kurva, aki úgy tesz, mintha most léptél volna elő valami őskonzervatív leánynevelő intézet prospektusából, a kis összefogott hajaddal, a kis kardigánjaiddal, te rohadt, kétszínű picsa. Akinek mindig mindent megadtak a szülei, sose bántottak, kiskorod óta le se szidtak semmiért, mert azt hiszik, hogy nincs is rá okuk. Akik rád bíztak mindent, mert megbíznak benned, kuporgatnak éjjel-nappal, hogy legyen miből külföldre menned egyetemre, ha úgy alakul, de ezt is csak azért, mert te így szeretnéd – azaz, akkor még így szeretted volna, ezt mondtad nekik, hogy ez életed álma, külföldön tanulni egy-két évet, világot látni, kulturálódni. Ez vagy te, Lassú Víz, ez a külföldön tanuló, zongoraleckéket vevő, különórákra járó, utolsó, koszlott kis ribanc, aki csak arról felejtett el szólni, hogy a különórák rendszerint a szádban egy fasszal kezdődnek a Karcsiéknál, akinek a nagyanyja persze pontosan tudja, mi történik a szomszéd szobában, de azért te mindig adod a kis ártatlan apácát, és mosolyogva érdeklődsz, hogy a Gizi néninek fáj-e még a háta, és nevetgélsz, ha arról mesél, hogy a Karcsika, az ő kis angyalkája milyen egy kis rosszcson volt már régen is, de azért milyen boldog, hogy ilyen rendes, snájdig kis lovaggá sikerült fölnevelni. Ezt csinálod te különórán, aztán éjszakánként stikában, zseblámpával a paplan alatt tanulhatsz olaszul, nehogy feltűnjön valakinek, hogy már hónapok óta jársz magánórákra, és mégse ismered a ragozást. Ezek hát a magánóráid, amik pár utcányira az otthonodtól, egy motorról leszállva érnek véget. A múlt héten csak a vakszerencsén múlt, hogy apád, kezében két bevásárlószatyorral hazafelé tartva, nem látott meg (és így a kezében maradtak a szatyrok, amiket nem ejtett el döbbenetében), csak te őt, halálra váltan, és azóta is veled maradt ez a rettenetes bűntudat, ahányszor csak (napjában többször is, egyre többször) eszedbe jut ez a jelenet. Egyszóval mocskok egy ringyó vagy, Lassú Víz, ne szépítsük.

És pontosan ezért kell most már végre tényleg szakítanod vele.